

det høje Tings Medlemmer. Jeg kan ikke andet end anbefale mig til det høje Tings Tillid og bede de Herrer tro, at mit Ord fortjener Tilltro i saa Henseende.

§ 10 er der foreslaaet en Forandring, som gaar ud paa efter Folketingets Ønske, at Havneraadet skulde forøges med 2 Gange 2 Medlemmer valgte af hver af Rigsdagens Afdelinger. Nu er jeg for mit Bedkommende, det indrømmer jeg, meget lidet tilfreds med den Ordning, som Havneraadet har for Øjeblikket. Det er i Virkeligheden en fuldstændig afmægtig Forsamling, det jeg allerbedst deraf, at det indgiver til Indenrigsministeren en meget bestemt og omhyggelig motiveret Indstilling, som jeg omtalte før, om at Frihavnen skulde drives af Havnen og ikke ved et Aktieselskab; men aldrig saa snart faar det en Skrivelse tilbage fra Indenrigsministeriet, før det, uagtet det fastholder sin Formening, dog gaar over til at indstille det, som Indenrigsministeriet ønsker. Det gør et Raad, som ønsker at leve i Fred, det er ingen Autoritet, det har ingen Ret til at staa paa sin Mening med nogen Virkning, saasnart det modsiges, saa falder det til Joje. Det gøre jo de fleste fornuftige Mennesker, som ikke ere saa stridbare som det eneste dissenterende Medlem, som undertiden har prøvet paa at fastholde sin Mening. Men jeg ser ikke, at Havneraadet i saa Henseende vil vinde noget ved, at der kommer 4 nye Medlemmer ind. Det, som savnes i Havneraadet, er fremfor alt Sagskundskab; det er kun lidt af virkelig Sagskundskab, der er tilstede i Havneraadet, og Mangel paa Sagskundskab har altid været i overvældende Majoritet, men i det foreliggende Forslag er der ikke sikret Sagskundskaben en eneste Smule Repræsentation mere end hidtil. Forholdene ere saaledes for Øjeblikket, at Sagskundskaben fuldstændig kan udeblive fra Havneraadet. Det er mig bekendt som Medlem af Havneraadet, at for selve Havneraadet — og her var det ikke det ene dissenterende Medlem, men hele Havneraadet — var denne Tilføjeelse til Havneraadets Organisation ikke meget velkommen, hvilket i og for sig ikke var saa urimeligt.

Jeg skal nu komme til § 12, som i det oprindelige Forslag var § 11. Det var en Paragraf, som var indflettet i Loven, som jeg synes, med Nødvendighed, og den gik ud paa, at „Indenrigsministeren kan forbyde saadan Industrivirksomhed paa Frihavnen, hvis færdige Produkt ved Indførsel til dansk Toldomraade ifølge den nugældende Toldtariff er toldfrit, medens der til dets

Fabrikation anvendes Stoffer, der ere toldpligtige.“ Det er en Bestemmelse, der er indført i Overensstemmelse med en Udtalelse fra den højtærede Finansminister, og jeg kan ikke se andet, end at den er fuldstændig nødvendig. Man kunde selvfølgelig ogsaa have stillet Sagen paa den Maade, som Finansministeren har stillet den, nemlig at man forbeholdt sig at paalægge en Frihavnsafgift for saadanne Varer, som jeg før omtalte, der ere fabrikerede i Frihavnen af Naavprodukter, som ere toldpligtige i Toldterritoriet, men hvis færdige Produkt er toldfrit i Toldterritoriet. Men Landmandsbanken holder ikke af det, og den har læsset frem stillet som Betingelse, at saadanne Afgifter maatte man ikke paalægge, og derefter har Staten sig at rette. Nu har man i Folketinget ikke villet fastholde Forslaget, som det forelaa fra den høje Regerings Side, men har indsat ganske andre Bestemmelser. Man har troet at sidde inde med saa megen Kundskab til al Fabrikation, at man i nogle saa Ord har kunnet betæne, hvilke Fabrikationer det var, med Hensyn til hvilke der maatte opretholdes Indskrænkninger ved Indførsel fra Frihavnen til Toldterritoriet. Man har troet, det var nok, naar man nævnte: Kunstgødning, Margarine, Bogbinderi, Trykning af Bøger o. s. v., men det er selvfølgelig slet ikke Tilfældet. Jeg vil henstille, om nogen, hvis denne Lov var frevet for 5—6 Aar siden, var falden paa at indbefatte Margarine i dette Lovforslag. Kunstgødning er for saa vidt ogsaa et nyt Produkt, og hver Dag, der gaar, opfindes der nye Produkter og nye Fabrikationer. Det er fuldstændig umuligt allerede nu at bestemme, for hvilke Produkter og hvilke Fabrikationer, disse Bestemmelser skulle være gældende; Sagen kan ikke gøres paa anden Maade, end saaledes som det med Rette er foreslaet af den højtærede Indenrigsminister ved Sagens Forelæggelse i Folketinget. Jeg har det Haab, at man i dette Ting vil vende tilbage til den Affattelse, som Sagen havde fra den højtærede Ministers Haand.

Jeg føler mig overbevist om, at det høje Folketing ikke vil kunne nægte Frihavnsagen Fremme paa Grund af Umuligheden af den Natur, som jeg her har antydet, og som jeg har anset det for min Pligt at komme frem med. Det er en Selvfølge, at det, jeg har foreslaet, er noget, der ikke i mindste Maade berører Frihavns tanken eller dens Realisation. Det er kun Fordringer, jeg har opstillet for at hede Retfærdigheden, hvor jeg mener, at Retfærdigheden er paa det dybeste krænket ved det,